

att handlande så i städerna som på landet ej eger lagligen börja utsöka fordran, grundad på utborgning af varor, reverserad eller ej, sedan 30 dagar förflutit från den, då utborgningen skedde, dock med det undantag, att, om handlande utborgar varor till annan handlande till ett belopp af minst 200 R:dr R:mt eller derutöfver på en gång, må sådan fordran kunna lagligen utsökas, om utsökning börjas inom 90 dagar. Sker sådan utborgning af handlande till annan handlande till ett belopp af minst 1,000 R:dr, gälle hvad lagen stadgar om skuldfordran i allmänhet.

Stockholm den 21 Januari 1868.

J. J. Magnell.

N:o 8.

Af Herr J. J. Magnell: Om förändring af hvad lagen stadgar rörande löftesmans betalningsansvar.

För att i någon mån förhindra det onda, som ligger i missbruket af borgensförbindelser, i det mången utan motsvarande redbar säkerhet begagnar godtrogna eller svaga medmänniskors välvilja att förskaffa sig medel för tillfredsställelse af sin njutningslystnad och fåfänga och sålunda både bereder sin egen sedliga förslappning och drager olycka öfver oskyldiga personer, synes det vara af nöden att, om ock den laga kraften af sådan borgensförbindelse ej alldeles kan eller bör upphävas, likväl sådan med borgen försedd skuldförbindelse göres mindre, men deremot real-säkerhet mera eftersökt än hittills egt rum. För detta ändamål får jag vördsamt föreslå, att Riksdagen för sin del beslutar en förordning:

att skuldförbindelse, som är försedd med borgesmäns löfte att för densamma ansvara, i hvad form detta löfte ock må vara affattadt, må göras gällande mot borgesmännen endast i det fall och i den mån tillgångar efter verkställd laga utsökning eller utredd konkurs hos den egentliga gäldenären ej funnits till skuldens betäckande.

Stockholm den 21 Januari 1868.

J. J. Magnell.

N:o 9.

Af Herr Liss Olof Larsson: Om öfverlemnande åt landstingen att bestämna om stängselskyldighet och egors fredande mot skada af annans husdjur.

Om, vid den tid då våra länsrepresentationer — landstingen — inrättades, det kunde ligga någon sanning i det påståendet att man borde inskränka landstingens verkningskrets, tills man fick erfara dess förmåga och sätt att handhafva de ärenden, som då blefvo lagda inom området för dess verksamhet — så kan väl icke nekas till att de fullgjort sina åligganden på ett sätt, som på samma gång det visar behovet af en utvidgad verkningskrets, äfven garanterar för att man utan mistroende kan utvidga dess rättigheter.

Denna institution, som med verklig glädje emottogs af landet, icke så mycket för de rättigheter som länen derigenom finge sig tillerkända, utan mera derföre att man väntade det de inom kort skulle blifva större — hotas att snart förlora det förtroende man egnade dem, då man finner att de få ärenden de ega att behandla äro af den natur, att en förhöjning å debetsedlarna nästan alltid blir en följd af något dess åtgöranden. Jag anser derföre, för min del att Riksdagen bör